

Den farveblinde jæger;

© Anders Baun Sørensen

Der var engang en jæger, som ganske vist havde et meget skarpt syn, men som desværre ikke kunne skelne mellem de forskellige farver. Med andre ord, så var han farveblind. Alligevel så kunne han med sin bøsse træffe selv de fjerneste mål, hvis bare han kunne se omridset af det. Således havde jægeren vundet mange jagtkonkurrencer gennem tiderne, og han havde det ene trofæ efter det andet hængende hjemme på sine vægge.

Alligevel så var jægeren ikke helt tilfreds. Han ønskede sig, at han en skønne dag ville kunne udsmykke sin væg med det mest eftertragtede trofæ af dem alle – nemlig den *hvide* kronhjort, som mangan en jæger gennem tiderne havde fortalt, at de havde set, men dog ikke havde haft modet til at skyde.

Men den farveblinde jæger var ikke i tvivl om, at han nok skulle have modet, når dagen ville komme, og grunden til denne store selvsikkerhed var, at hans moder en gang for længe siden havde fortalt ham, at hun havde set ham nedlægge den hvide Kronhjort i en drøm, og at hun efterfølgende havde givet ham en helt speciel sølvkugle til at gøre det med.

Hun havde fortalt ham, at *kun* med denne kugle ville han være i stand til at nedlægge den hvide Kronhjort, for hvis han brugte en almindelig kugle, så ville kuglen måske nok ramme, men den ville ikke gøre nogen skade.

Han huskede så tydeligt, den dag hun havde givet ham sølvkuglen. Godt nok kunne han ikke se, at den var af sølv, men da hun lagde den i hans hånd, føltes det anderledes, end når han blot holdt en almindelig kugle af bly.

En dag, da den farveblinde jæger sad alene i sin hytte ude i skoven og pudsede sin bøsse, kom der en ung kvinde forbi og bankede på hans dør. Han sagde: ”Kom ind”, og hun åbnede og gik ind til den i skoven så berømte jæger og satte sig ned.

”Goddag hr. Jæger”, sagde den unge kvinde.

”Goddag”, svarede Jægeren, ”hvem er du?”.

”Jeg er blot en ung kvinde fra landsbyen. Jeg hørte nogle fortælle om den hvide Kronhjort, og spurgte dem om, hvor jeg kunne få mere at vide. Så fortalte de mig, at jeg skulle opsøge dig og høre, hvad du vidste!”. Den unge kvinde kiggede undersøgende på Jægeren, som pudsede videre på sin bøsse mens han svarede: ”Tjaa – det er jo en gammel historie, og indtil videre er det kun jægere som har set den hvide Kornhjort, men der er endnu ingen som har turdet nedlægge den”.

”Hvordan det?”, spurgte den unge kvinde, ”er den da farlig?”.

”Hmmm –nej, det tror jeg nu ikke som sådan, at den er, men jeg har hørt, at hvis man kigger den ind i øjnene, så blive man lissom hypnotiseret, og kan ikke trække på aftrækkeren og fyre sit skud af!”.

Nu blev kvinden nysgerrig, og ville vide, om den berømte jæger havde tænkt sig at nedlægge den hvide Kronhjort, så hun spurgte:

”Hvad med Dem selv, hr. Jæger. Er de på jagt efter den hvide kronhjort ?”.

Jægeren tænkte sig godt om, inden han kiggede op fra sin bøsse og så på den unge kvinde og sagde så: ”Jaaaa... – det er vist nok enhver jagers drøm og sidenhen mareridt, at forsøge at nedlægge den hvide Kronhjort, og faktisk så har jeg en helt speciel sølvkugle liggende oppe i mit skab til formålet”.

”En sølvkugle !”, gentog den unge kvinde forbavset.

”Ja – en sølvkugle såmænd. Den ligger i skabet. Du må gerne se den, hvis du husker at lægge den tilbage igen”.

Den unge kvinde rejste sig og gik hen til skabet, som stod på gulvet. Hun åbnede og fandt en lille tændstiksæske. Indeni lå sølvkuglen på et fint lille stykke vat.

”Nej – hvor er den flot”, udbød hun og tog kuglen op fra æsken og følte på den, ”- og varm”.

I samme øjeblik tabte jægeren sin bøsse ned på gulvet, og den unge kvinde blev så forskrækket, at hun ligeledes tabte kuglen som faldt og ramte en spand – ”klanggg!” - der stod på gulvet.

”Åhh, hvor er jeg dog klumset”, udbød den unge kvinde.

”Nej – det er da mig som er klumset”, svarede Jægeren og samlede sin bøsse op. Den unge kvinde smillede og kiggede ned mod spanden, hvor hun havde tabt kuglen. Til sin store overraskelse så hun nu, at spanden var fyldt med kugler.

Hun kiggede forvirret ned i spanden, fordi hun ikke kunne se sølvkuglen nogle steder, da Jægeren pludselig sagde: ”Det lød som om, at du tabte kuglen ned i spanden. Du skal være sød at lægge den på plads igen, ellers ved jeg ikke, hvor den er!”.

”Selvfølgelig”, svarede den unge kvinde og bøjede sig ned og tog en af de almindelige kugler op og lagde den ned i tændstiksæsken. ”Så – nu er den på plads igen, og jeg må vist hellere tilbage til byen. Min mor skal have gæster i aften, og jeg har lovet at hjælpe hende !”. Hun skyndte sig at tørre lidt sved fra panden og gik hen mod døren.

”Det var hurtigt”, sagde Jægeren, ”men hvis din mor har brug for hjælp, så må du hellere skynde dig. Du kan altid komme tilbage en anden gang !”.

Den unge kvinde takkede, sagde farvel, og gik så ud af døren og fortsatte ned mod landsbyen, hvor hun boede.

Nogle dage senere skulle Jægeren ud på jagt. Og som altid gik han for en sikkerheds skyld hen og tog tændstiksæsken ud af skabet og puttede den i sin brystlomme, inden han drog afsted. Efter at have nedlagt det sædvanlige vildt, som han solgte til beboerne ned i landsbyen traskede han støt og roligt hjemad, mens solen begyndte at gå ned i skumringen.

Pludselig hørte Jægeren en mærkelig lyd inde fra skovbrynet og vendte sig forsigtigt om. Der – kun omkring 50 meter væk stod den og kiggede på ham. Den hvide Kronhjort, som han havde ventet på hele sit liv. Den var stor – større end en normal velvoksen Kronhjort, og dens pels var hvid som sne. Den farveblinde Jæger begyndte at trække vejret hurtigere som pulsen gik op. Han fiskede sin tændstiksæske op at brystlommen og fandt sølvkuglen frem. Ladede bøssemænd og tog sigte. Den hvide Kronhjort stod stadigvæk helt stille, mens den kiggede tilbage på ham med et meget bestemt blik. Men den farveblinde Jæger tog sig i agt for blikket og fokuserede i stedet på et træ der stod ved siden af. Han havde trænet denne teknik i årevis, som ganske enkelt gik ud på at ramme ved siden af med vilje. Da han havde sigtet, kneb han øjnene sammen og trykkede på aftrækkeren.

Et brag gjaldede gennem skoven, og kuglen traf sit bytte. Han tog geværet ned fra skulderen og kiggede hen mod Kronhjerten. Han kunne se, at den var blevet ramt lige præcis mellem skulderbladene, men selvom et sådan skud normalt ville være dødeligt på stedet, stod den stadigvæk oprejst og kiggede på ham med uformindsket kraft.

Det var lige som om, at den smilede til ham, inden den vendte sig om og forsvandt sporløst ind i skoven igen. Han løb hen til stedet, hvor den havde stået, og kiggede ned på skovbunden. ”Jo – mindsandten. Der var nogle få dråber blod på jorden. Men det var ikke meget !”. Han kiggede forvirret op igen og tænkte: ”Jamen så har jeg jo ramt den. Hvordan kan det så være, at den ikke døde ??”.

Undrende begyndte han igen at gå mod sin hytte, idet han spekulerede på, hvad der kunne have været gået galt. Han kom hjem, tog sine sko af og lagde sin bøsse på bordet. Så gik hen mod komfuret for at tænde op. På vej hen mod komfuret kom han til at sparke til spanden med kugler med sin bare fod: ”Av for katten!”, røg det ud af ham, ”hvorfor står den der ?”. Så pludselig gik der en prås op for ham. ”Kuglen”, tænkte han, ”-og spanden og den unge kvinde. Gad vide om hun havde stjålet sølvkuglen ?”. Det kunne han bestemt ikke udelukke. Folkene nede i landsbyen var jo ikke de rigeste af folk, men han havde nu ikke haft nogen som helst mistanke til hende – snarere tværtimod.

”Men”, tænkte han, ”der var også en anden mulighed. Måske hun bare havde lagt den forkerte kugle tilbage i tændstiksæsken. I så fald ville han jo kunne finde sølvkuglen nede i spanden !”. Han tog spanden op på komfuret og kiggede ned i den. De så alle ens ud, men det var jo heller ikke så underligt. Han var jo farveblind, og vidste det godt. Så begyndte han at rode i spanden,

idet han håbede på at kunne genkende kuglen på ”varmen”, men snart måtte han indse, at det ikke nyttede noget.

”Javel”, tænkte han, og besluttede sig så i stedet til at fylde kuglerne fra spanden over i en speciel pose, som han kunne tage med sig på jagt fremover.

Og således gik det til, at hver gang den farveblinde Jæger var på vej hjem fra jagt mødte han den hvide Kronhjort i skovbrynet. Han tog en kugle frem fra posen, ladede, sigtede og skød. Men hver gang med det samme resultat som første gang.

En skønne dag var posen næsten tom. D.v.s., at der var kun én kugle tilbage, og den farveblinde Jæger tog igen på jagt som normalt, men var – naturligvis – både glad og nervøs ved situationen. Ville han møde den hvide Kronhjort igen, og ville han have modet til at skyde som han plejede ?

Men til hans store overraskelse skete alting fuldstændig som før. Den hvide Kronhjort stod hvor den altid stod. Han sigtede, skød og ramte, men bare for at se den forsvinde uskadt ind i skoven igen. Slukøret gik han hjem til sin hytte og satte sig ned. Han kom igen i tanke om sin første teori, nemlig den om at den unge kvinde kunne have stjålet kuglen, og skulle lige til at rejse sig for at gå ned til landsbyen, da det bankede på hans dør.

”Kom ind”, svarede han, og ind kom den unge kvinde, som havde besøgt ham for nu snart længe længe siden. Ja faktisk var det så længe siden, at hun ikke var spor ung længere, men lignede en rigtig kvinde.

”Goddag”, sagde kvinden og fortsatte: ”Må jeg sætte mig ned ? Jeg har haft en så frygtelig dårlig samvittighed, og er kommet for at forklare Dem hvorfor !”.

”Dét må du”, svarede Jægeren, ”men jeg tror nu nok, at jeg ved, hvad det er du vil fortælle mig !”.

”Du ved det ??”, kvinden satte sig ned på stolen. ”Ja – du kom til at *låne* min sølvkugle i sin tid , da du tabte den ned i spanden !”. Jægeren kiggede mistænksomt på kvinden.

”Nej da – det kunne da aldrig falde mig ind at gøre den slags”, kvinden blev en smule overrasket og bange for jægeren over hans anklage. ”Men da jeg tabte den, kunne jeg ikke finde den igen og lagde derfor en almindelig kugle tilbage i æsken”.

”Passer det, hvad du siger”, ville jægeren vide. ”På æresord hr. Jæger. Jeg har ikke stjålet din sølvkugle”.

Jægeren tænkte sig godt om. ”Jamen så må den jo være her i hytten et sted. For jeg har nemlig brugt alle kuglerne fra spanden, ved mine møder med den hvide Kornhjort, og den lever endnu !”.

”Har du mødt den hvide Kronhjort”, spurgte kvinden forbavset.

”Ja-da, lige så mange gange som der var kugler i spanden dengang du besøgte mig sidst”, Jægeren rejste sig og gik hen mod skabet. ”Det var her du stod, da du tabte kuglen – ikke sandt?”.

”Jo”, svarede kvinden.

”Og du er sikker på, at den faldt ned i spanden?”.

Kvinden tænkte sig om. ”Jeg hørte at den ramte spanden og regnede med, at den var faldet ned i den. Men den kunne jo også have ramt kanten og faldet til den anden side, nu når jeg tænker mig om !!”.

”Det kunne den”, Jægeren bukkede sig ned og lagde sig på alle fire og kiggede ind under skabet. Og ganske rigtigt – der – helt inde ved væggen lå en lille kugle. Han fik fat i den med det yderste af sin fingre og rejste sig igen.

”Jeg er desværre farveblind, så jeg er ikke sikker på, at det er den”, han rakte kuglen til kvinden og spurgte: ”Kan du?”. Kvinden tog kuglen og kiggede på den. Så sagde hun: ”Det er den – det er *din* sølvkugle”. Hun rakte den tilbage til Jægeren, mens hun sagde: ”Så – nu kan du endelig få ram på den hvide Kronhjort. Du må meget undskylde, at jeg først kommer tilbage nu og fortæller dig sandheden!”.

Jægeren rakte sin arm frem for at tage sølvkuglen tilbage, men da han rørte hendes hånd med sin kom hun til at tabe kuglen igen. De greb begge samtidigt efter den og således hændte det, at deres hænder foldede sig sammen om kuglen i ét håndtryk. De stirrede på hinanden og begge følte de varmen fra sølvkuglen som pressede sig mod deres håndflader.

Så smilede Jægeren og sagde: ”Behold du bare kuglen, jeg ønsker alligevel ikke at skyde den hvide Kronhjort”. I samme nu så Jægeren ind i kvindens smukke blå øjne som tidligere havde været grå, og uden at tænke sig om trak han hende ind til sig og kyssede de røde læber.

slut

AKADEMIET BAUNI
”En Ænglesgole for små Djæule”
www.bauni.dk

